

Arrest

nr. 310 271 van 18 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DEGRANDE
Louizalaan 99
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DEGRANDE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 8 augustus 2022 en verzoekt diezelfde dag om internationale bescherming. Verzoekster kwam niet opdagen voor haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarna haar eerste verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing tot afstand van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 17 oktober 2023 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op 31 oktober 2023 ontvankelijk wordt verklaard. Op 14 februari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 februari 2024 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Moldavische nationaliteit te bezitten en bent geboren op 12 juni 1980 in Yurga. U verbleef in het verleden meermaals voor langere periodes in Azië, waar u goederen zoals kousen verkocht op de markt. Tijdens de coronapandemie verbleef u terug in Moldavië. Na de coronapandemie verbleef u terug gedurende acht maanden in Azië. Toen uw moeder overleed, keerde u gedurende een maand terug naar Moldavië. U verklaart dat u niet kan blijven in Moldavië omdat u moet betalen voor medische zorgen, transport, EGW,... U kan enkel in Moldavië wonen als u geld heeft en dat heeft u niet. Bovendien heeft u het economisch moeilijk omdat u een alleenstaande mama bent.

U vertrok uit Moldavië op 28 maart 2022, waarna u op 21 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk indiende. U wou echter liever naar Duitsland omdat u daar meer mensen kende en u zette uw procedure in Frankrijk stop. U ging vervolgens naar Duitsland alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 16 mei 2022. In het open centrum in Duitsland had u problemen met de vrouw van uw broer, waarop u ook uit Duitsland vertrok. U kwam naar België en diende hier op 8 augustus 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U kwam niet opdagen voor uw interview bij DVZ omdat uw GSM gestolen was en uw verzoek werd door DVZ afgesloten met een afstand van asielaanvraag. Op 17 oktober 2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verblijft momenteel in België met uw minderjarige dochter P., M. (DV:XXXXXXX).

Ter staving van uw relaas legt u medische documenten van uzelf en uw dochter M. neer, en ook de paspoorten van uzelf en uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Zo stelde het CGVS ten eerste vast dat u zelf reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming in Europa stopzette, wat indruist tegen de door u aangehaalde vrees voor uw leven en nood aan internationale bescherming. U verklaarde uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk te hebben stopgezet omdat u alleen achterbleef in Frankrijk en u in Duitsland meer vriendinnen had. Uw verzoek in Duitsland zette u vervolgens ook stop omdat u problemen had met uw schoonzus, die in hetzelfde open centrum verbleef als u (CGVS, p.7). Het feit dat u uit Moldavië vertrok om zichzelf veilig te stellen, maar dat u anderzijds zelf tot tweemaal toe een procedure om internationale bescherming stopzette in Europa, vallen niet met elkaar te rijmen. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij na binnenkomst in het land van asiel, de hele asielpprocedure uitzit. Het feit dat u om praktische redenen reeds in drie verschillende Europese landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, ondermijnt zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vrees.

*Daarnaast blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en veroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.*

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de

Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

U verklaarde dat de Roma in Moldavië geen werk krijgen omdat ze analfabeet zijn (CGVS, p.4). In dit verband dient herhaald te worden dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade steeds in concreto dient te worden aangetoond. Het volstaat in deze niet zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie: "Nee, daar kan je niet werken." (CGVS, p.4). U brengt met uw algemene beschouwingen geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U verklaart dat er geen werk is in uw dorp omdat het een klein dorp is en er is geen werkgelegenheid. Wanneer er u wordt gevraagd of u al buiten uw dorp heeft gezocht naar werk, verklaart u dat er geen werk is. U weet dit omdat andere mensen dit zeggen en u heeft ook reeds werk proberen zoeken, maar het lukt niet (CGVS, p.8-9). De laatste keer dat u werk heeft proberen zoeken dateert echter al van voor de coronapandemie (CGVS, p.5) en u verbleef vaak langere periodes in Azië, waar u werkte op de markt (CGVS, p.9). Bijgevolg slaagt u er niet in om aan te tonen dat u voor uw vertrek naar Europa op een doorgedreven manier op zoek was naar werk in Moldavië en nooit aan een job bent geraakt omwille van discriminatie op de arbeidsmarkt. Volledigheidshalve kan er ook op worden gewezen dat u verklaarde zelf een appartement te bezitten in Moldavië (CGVS, p.5) en bovendien een sociale uitkering kreeg, mede omdat u een dochter heeft (CGVS, p.5 en 9). Zodoende toont u ook niet aan dat u in Moldavië als alleenstaande moeder dermate gedepriveerd was van onderdak en een inkomen dat dit

zou neerkomen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

Het feit dat u moet betalen voor levensmiddelen, gezondheidszorg en transport (CGVS, p.8) is iets wat voor iedereen in Moldavië geldt en kan geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Het paspoort van u en uw dochter bewijzen jullie identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw medische documenten tonen aan dat u reeds meerdere gynaecologische onderzoeken onderging in België en het medisch document van uw dochter toont aan dat zij een bacterieel onderzoek onderging in België, zonder dat deze feiten in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5, en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel beweert verzoekster dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens haar ras en etniciteit. Verzoekster hekelt de overweging van de bestreden beslissing dat, hoewel personen van Roma-origine in Moldavië op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, de Moldavische overheid geen actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden zoals Roma voert en integendeel haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en bijgevolg dat *“mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève”*. Zij meent dat onderzoeken die in de schoot van de Raad van Europa werden uitgevoerd evenwel een ander beeld schetsen over de situatie van minderheden, met Roma in het bijzonder, in Moldavië. Uit het toezicht rapport van de Raad van Europa d.d. 2 oktober 2018 blijkt volgens verzoekster dat het racisme en het gebruik van haatdragende taal ten aanzien van de Roma-minderheid in Moldavië net toeneemt, dat de alomtegenwoordige discriminatie ten aanzien van Roma zo ver gaat dat de fysieke integriteit van deze personen wegens hun etniciteit wordt aangetast, dat er sprake is van een zeer uitgesproken etnische profilering door de politionele autoriteiten ten aanzien van Roma, dat het racisme ten aanzien van Roma zich uitstrekt tot alle aspecten van het dagelijkse leven, zoals huisvesting, werkgelegenheid en onderwijs, wat de situatie voor Roma in Moldavië onmogelijk maakt, aangezien zij duidelijk als tweederangsburgers worden behandeld, en dat de Moldavische autoriteiten ook onvoldoende doen om de actieplannen die zij opstelden ter bestrijding van deze problemen ook effectief in de praktijk om te zetten en hiervoor voldoende middelen te voorzien. Verzoekster besluit dat de onderzoeken van de Raad van Europa duidelijk een ander beeld van leven van de Roma-minderheid in Moldavië tonen. Zij benadrukt in deze dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, personen behorend tot de Roma-minderheid op dagdagelijkse basis geconfronteerd worden met etnische profilering, discriminatie op de arbeids- en woningmarkt, haatdragende taal en zelfs fysiek geweld, de Moldavische overheid er niet in slaagt om deze systematisch achterstelling van de Roma bevolking te verbeteren en haar actieplannen in de praktijk om te zetten en sterker nog, de Moldavische autoriteiten zelf, meer bepaald het politiekorps, etnische minderheden zoals Roma bedreigt en afperst louter omwille van hun ras/eticiteit. Zij stelt dat ook zij deze systematische uitsluiting, discriminatie en bedreiging ten aanzien van de Roma-minderheid aan den lijve ondervond. Verder voegt zij hieraan toe dat de situatie in Moldavië des te gevaarlijk is voor Roma vrouwen, die het slachtoffer zijn van intersectionele discriminatie op basis van hun gender en etniciteit en dat haar situatie, als alleenstaande moeder met een minderjarige dochter, extra precair is. Tot slot betoogt verzoekster dat de discriminatie, bedreiging en uitsluiting van Roma van die aard is om aangemerkt te worden als een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM – zijnde een behandeling die een persoon kleineert, die een gebrek aan respect toont voor de persoon of deze vermindert in zijn of haar menselijke waardigheid, of die gevoelens van angst of minderwaardigheid opwekt die de morele en fysieke

weerstand van een persoon kunnen breken – en als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève).

In een tweede middelonderdeel meent verzoekster dat zij recht heeft op subsidiaire bescherming, te meer gelet op de recente politieke ontwikkelingen in Moldavië die wijzen op een reële kans op een inval van Rusland in Moldavië. Te dezen verwijst verzoekster naar een internetartikel waarin wordt verwezen naar de recente berichtgeving over het “*verzoek om bescherming*” dat de bewindvoerders van Transnistrië recent aan Rusland uitten. Zij stelt dat er op heden een reële kans bestaat dat Rusland, na Oekraïne, ook Moldavië zal binnenvallen, daar een “*verzoek om bescherming*” vanuit een separatistische regio namelijk precies het voorwendsel is dat de Russische president in februari 2022 aanwendde om de “*bijzondere militaire operatie*” (lees: oorlog) in Oekraïne te starten. Zij besluit dat een inval van Rusland in Moldavië uiteraard een grote dreiging ten aanzien van de fysieke integriteit van haarzelf en haar minderjarige dochter zou vormen. Er moet, aldus verzoekster, vastgesteld worden dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt bestaande uit foltering, onmenselijk of vernederende behandeling of bestraffing en ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, b), en c), van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst subsidiaire orde om en in uiterst subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- bijlage 26quinquies (stuk 3);
- verklaring over verblijfplaats (stuk 4);
- beslissing commissaris-generaal over ontvankelijkheid d.d. 31 oktober 2023 (stuk 5);
- oproeping persoonlijk onderhoud d.d. 20 december 2023 (stuk 5);
- notities persoonlijk onderhoud d.d. 24 januari 2024 (stuk 6);
- rapport Raad van Europa d.d. 2 oktober 2018 (stuk 7).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat er in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Moldavië, te worden vervolgd. Zij verwijst in deze naar de socio-economische moeilijkheden die zij in Moldavië had, omwille van het feit dat zij een alleenstaande moeder was en omwille van haar Roma-etnie.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, aannemelijk. Vooreerst (i) stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster zelf meerdere verzoeken om internationale bescherming in Europa – om praktische redenen – stopzette, wat indruist tegen de door haar aangehaalde vrees en nood aan internationale bescherming. Vervolgens (ii), wat betreft de discriminatie van Roma in Moldavië, stelt de commissaris-generaal dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Moldavië, als etnische Roma, zal worden onderworpen aan discriminatie die kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat niet blijkt dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om op te treden en bescherming te bieden. Ten slotte (iii) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoeksters gedrag na haar vertrek uit Moldavië zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door haar aangehaalde vluchtmotieven ondermijnt. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“Zo stelde het CGVS ten eerste vast dat u zelf reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming in Europa stopzette, wat indruist tegen de door u aangehaalde vrees voor uw leven en nood aan internationale bescherming. U verklaarde uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk te hebben stopgezet omdat u alleen achterbleef in Frankrijk en u in Duitsland meer vriendinnen had. Uw verzoek in Duitsland zette

u vervolgens ook stop omdat u problemen had met uw schoonzus, die in hetzelfde open centrum verbleef als u (CGVS, p.7). Het feit dat u uit Moldavië vertrok om zichzelf veilig te stellen, maar dat u anderzijds zelf tot tweemaal toe een procedure om internationale bescherming stopzette in Europa, vallen niet met elkaar te rijmen. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij na binnenkomst in het land van asiel, de hele asielprocedure uitzit. Het feit dat u om praktische redenen reeds in drie verschillende Europese landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, ondermijnt zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vrees.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.4. Daarnaast, wat betreft de discriminatie van Roma in Moldavië, oordeelt de Raad – in navolging van de verwerende partij – dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Moldavië, als etnische Roma, zal worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden beschouwd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat zij in Moldavië geen beroep zou kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten.

Waar verzoekster zich beroept op de situatie van de Roma in Moldavië, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissing reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtoont dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde COI Focus “Moldavië, De Roma-minderheid” van 4 maart 2022. Verduidelijkt wordt als volgt:

“Daarnaast blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022 (administratief dossier, map landeninformatie), treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Door verzoekster worden geen concrete en objectieve gegevens aangebracht die hierop een ander licht werpen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een rapport van de Raad van Europa van 2 oktober 2018 (stuk 8 bij het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing, alsook voormelde analyse gebaseerd is op recentere informatie, zijnde de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022. Ook uit deze recentere informatie blijkt dat de Roma in Moldavië te kampen hebben met discriminatie en andere moeilijkheden, doch niet dat zij over het algemeen onderworpen worden aan vervolging. Hiermee wordt – gelet op het voorgaande – zowel in de bestreden beslissing, als in voormelde analyse rekening gehouden.

Daar er in Moldavië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het verzoekster dan ook toe om haar vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en *in concreto* aan te tonen.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissingen genoegzaam wordt aangehaald, “geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”

Verzoekster slaagt er niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zal bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zal worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden gekwalificeerd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en evenmin om aannemelijk te maken dat zij in Moldavië geen beroep zou kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terdege het volgende gesteld:

“U verklaarde dat de Roma in Moldavië geen werk krijgen omdat ze analfabeet zijn (CGVS, p.4). In dit verband dient herhaald te worden dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade steeds in concreto dient te worden aangetoond. Het volstaat in deze niet zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie: “Nee, daar kan je niet werken.” (CGVS, p.4). U brengt met uw algemene beschouwingen geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U verklaart dat er geen werk is in uw dorp omdat het een klein dorp is en er is geen werkgelegenheid. Wanneer er u wordt gevraagd of u al buiten uw dorp heeft gezocht naar werk, verklaart u dat er geen werk is. U weet dit omdat andere mensen dit zeggen en u heeft ook reeds werk proberen zoeken, maar het lukt niet (CGVS, p.8-9). De laatste keer dat u werk heeft proberen zoeken dateert echter al van voor de coronapandemie (CGVS, p.5) en u verbleef vaak langere periodes in Azië, waar u werkte op de markt (CGVS, p.9). Bijgevolg slaagt u er niet in om aan te tonen dat u voor uw vertrek naar Europa op een doorgedreven manier op zoek was naar werk in Moldavië en nooit aan een job bent geraakt omwille van discriminatie op de arbeidsmarkt. Volledigheidshalve kan er ook op worden gewezen dat u verklaarde zelf een appartement te bezitten in Moldavië (CGVS, p.5) en bovendien

een sociale uitkering kreeg, mede omdat u een dochter heeft (CGVS, p.5 en 9). Zodoende toont u ook niet aan dat u in Moldavië als alleenstaande moeder dermate gedepriveerd was van onderdak en een inkomen dat dit zou neerkomen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

Het feit dat u moet betalen voor levensmiddelen, gezondheidszorg en transport (CGVS, p.8) is iets wat voor iedereen in Moldavië geldt en kan geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoekster slaagt er niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zal bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zal worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden gekwalificeerd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en evenmin om aannemelijk te maken dat zij in Moldavië geen beroep zou kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten, door te verwijzen naar algemene informatie inzake de situatie van Roma in Moldavië.

In het verzoekschrift benadrukt verzoekster voorts dat zij, als Roma vrouw en zeker als alleenstaande moeder van een minderjarige dochter, in een situatie zit die nog meer precair is. De Raad stelt vast dat verzoekster geen algemene informatie bijbrengt waaruit blijkt dat elke (Roma) vrouw of elke alleenstaande (Roma) moeder onderworpen zou worden aan een behandeling die kan gezien worden als vervolging. Mede gelet op het voorgaande, maakt zij niet *in concreto* aannemelijk dat dit in haar specifieke situatie het geval zou zijn.

2.3.7.5. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt geenszins vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Moldavië.

2.3.8.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Moldavië zou hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat er een reële kans bestaat dat Rusland Moldavië zal binnenvallen. Zij verwijst in dit verband naar een internetartikel waaruit blijkt dat de bewindvoerders van Transnistrië recent een "*verzoek om bescherming*" uitten aan Rusland, hetgeen volgens haar precies het voorwendsel is dat de Russische president in februari 2022 aanwendde om de oorlog in

Oekraïne te starten. De Raad oordeelt dat, nog los van het feit dat verzoekster tijdens de administratieve procedure hier nergens melding van maakte, de vrees voor een inval door Rusland louter hypothetisch is. Ook in het door verzoekster bijgebrachte internetartikel worden slechts hypothetische vermoedens geuit over een mogelijke inval in Moldavië door Rusland. Het loutere gegeven dat er in de regio Transnistrië – die sinds 1992 wordt gecontroleerd door pro-Russische separatisten – een “*verzoek om bescherming*” werd geuit aan Rusland, luidens het verzoekschrift precies het voorwendsel dat de Russische president in februari 2022 aanwendde om de oorlog in Oekraïne te starten, volstaat niet om hierop een ander licht te werpen. Dit geldt des te meer nu uit het aangehaalde internetartikel nergens blijkt dat er reeds (burger)slachtoffers vielen. Verzoekster toont op generlei wijze aan dat er in Moldavië op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. Derhalve toont verzoekster niet aan dat er in haar land van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoekster aan dat de gevolgen van de oorlog in Oekraïne in haar land en regio van herkomst van zulke aard zouden zijn dat zij aldaar louter omwille van het gegeven dat er in het buurland een oorlog woedt een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en/of b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.4. Verzoekster toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoekster in uiterst subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

V. SERBRUYNS